

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Defensio Locorum S.
Scriptvrae. De Ecclesia Catholica, Et Eivs Pastore
Episcopo Romano, B. Petri, principis Apostolorum
successore, libri duo. Aduersus nugatorias ...**

**Torres, Francisco de
Coloniae Agrippinae, 1580**

VD16 ZV 18729

Capvt II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33634

dio connexo cum utroq; extremo, efficiatur quod vult, ut hic facit: cū sumptiones & conclusionem ex quatuor terminis neicit: qui sunt præstantissimi inter presbyteros, unus terminus: alter, laborantes in verbo & doctrina; tertius, bonus dia-
presbyteri homonymè acceptus, id est, propriè & communiter: hanc enim vim lectorus sine
habet argumentatio tua. Qui sunt præstantissimi inter presbyteros, id est, epi-
scopi, laborant in verbo & doctrina presbyteri, de quibus Paulus, laborant in connexo,
verbo & doctrina; ergo presbyteri, de quibus Paulus, sunt præstantissimi inter
presbyteros, id est, episcopi: at non hoc efficitur ex ijs, que sumpta sunt. episcopi
enim in excellentia & præstantia munera sui fungendi cum alijs episcopis, qui
sunt eiusdem ordinis, comparantur, viam cum dicimus, episcopos, qui laborat
in verbo & doctrina, præstantissimos inter presbyteros, necesse sit presbyteros
accipere communī vocabulo presbyterorum appellatos. In altera sumptione
presbyteri, de quibus Paulus, de ordine presbyterorum, id est, propriè dicti ac-
cipiendis sunt, vi ego docui; & sic accipiendo est vocabulum in conclusione, cū
concluditur, ergo presbyteri de quibus Paulus, id est, qui benè præsunt, & insu-
per in verbo & doctrina laborant, præstantissimi sunt inter presbyteros, id est,
inter eos, qui sunt sacerdotes ordinis presbyterorum. Duo enim sunt ordines
sacerdotum, ait S. Anacletus, presbyterorum & episcoporum. Hactenus de ar-
gumentatione.

C A P V T II.

Videamus nunc quemadmodū quod argumētatione tua futili adi-
casse tibi videbaris, idē destruas, et apud tuos prævaricatorē te con-
stituas. Citaſti enim in margine Can. Ecce ego, & Hier. ad Nepo-
tia. dist. 95. Si voluisses, Antoni, probare, episcopos non esse eosdem, Quo Anto-
qui presbyteri, & testimonium huius Can. recitasset, nihil reliquisses contradic-
tienti ad respondendum, niſi vt negaret fidem testimonij. Sed tu, bone patrono, nius sux can
se prævarica
tor fiat.
quia totus ille canon inuehitur in insolentiam episcoporum, qui presbyteris, ne
concionarentur, prohibebant, odio episcoporum obcaccatus, & quari illis presbyte-
ros existimasti: sed vt reliqua omnia eius canonis omittam, vnde intelligere po-
teras maiores esse episcopos, quos sacerdotes vocat, quām sint presbyteri, vel il-
lud exemplum Christi & discipulorum te debuit admonere: Sed oderunt hoc, Quo Anto-
inquit, superbi sacerdotes in presbyterij nomine, qui nolunt hoc esse, quod Chri-
stus, qui discipulorum pedes lauit, qui baptizatus à Ioanne est: episcopos posuit
vice Christi, & presbyteros vice discipulorum & Ioannis baptistæ. An potuit
clarius dicere maiores esse episcopos presbyteris? si enim non sunt maiores, nec
fuerint discipuli minores, quam Christus, qui eorum pedes lauit, nego minor Quauit.

Quomodo
Hiero. cit-
rus testis ab
Antonio
testimoniū
contra cum
dixit.

Ioannes Baptista, quām Christus ab eo baptizatus. Citasti etiam Hieron. ad Nepotianum, qui testimonium quoque contrate dixit. Nonne hoc est praevari- cari defensorem, accusatorem adiuuare? Quomodo effugies crimen corrup- te, & praevaricationis, si tu testimoniū vocas, qui testimonio suo te coarguit? tu de- fendis, Episcopos & presbyteros eosdem esse, & tuus testis dicit, hoc esse Epi- scopos & presbyteros, quod Aaron, & filii eius. Fuisse autem Aaronem summum sacerdotem, & filios eius cū eo sacerdotes, nemo est, qui neget, nisi qui scripturam Leuitici neget, in qua Moyses cap. 8. Aaronem & filios eius conse- cravit, & induit, non uno modo; Aaron enim superhumeral, & rationale, in quo erat doctrina, & veritas, & laminam auream consecratam accepit, qua non acceperunt filii. Fuerunt itaque Aaron quidem typus Episcoporum, qui sunt summi sacerdotes in Ecclesijs suis, filii vero typus presbyterorū, sicut An- cleitus Pontifex Apostolicus in epistola 2. scripsit. Idem paulo post ait, Episco- pos successisse in locum Apostolorum; & presbyteros in locum LXX. discipulo- rum, quod deinceps Urbanus primus, & Damasus, & alij antiqui patres affir- mant, ne omnes enumerē. Clarius adhuc te coarguit tuus testis Hieronymus in epistola ad Euagrium, quem ego Andree Freyhubio obieceram in libris meis de Hierarchiis ordinationibus, quos tu discutis nunc, vt dicis, quod dissimilasti. sic enim scripsit, Quid enim facit Episcopus in Ecclesia, quod non faciat pres- byter excepta ordinatione? ergo teste tuo Hieronymo presbyter ordinare non potest, quod potest Episcopus alia sunt, quae Episcopus potest in ecclesia, quae non possunt presbyteri: sed satis habuit Hieronymus, si exempli gratia de potestate ordinandi clericos, quā habet Episcopus, meminisset, vt quid episcopus presby- tero praestaret, quod ei propositum erat, doceret. Citaui præterea in eodem libro primo, cap. vigesimo secundo Clementem Romanum qui libros de apostolorum constitutionibus conscripsit, qui tradit in libro secundo, infra Episcopum, velut infra caput esse ordine suo presbyteros, diaconos, lectors, cantores, ianitores. Rursus in eodem libro presbyteros ait esse consiliarios Episcopi; idem dixit beatus Ignatius. Constat autem apud omnes, minores esse consiliarios eo, cuius consiliarij sunt. Rursus libro tertio, potestatem eorum, quae ad sacerdotium per- tinent, ab Episcopis tribui presbyteris. Denig, libro octavo, cap. 44. idem Cle- mens in persona Apostolorum, neque presbyteros, inquit, fas est ordinationes clericorum facere, siquidem non licet ordinem inuertere, cum non sit Deus dissensionis; vt inferior ordo & gradus, quod est superioris, per vim sibi ven- dicet, nouam legem in malum suum refingens, ignorans durum esse contrafisi- mulum calcitrare. Inte & tuostui similes hoc Clemens scripsit, quem si tu contemnis vñacum Ignatio Apostolico item auctore, addam tertium Diony- sium Areopagitam Pauli discipulum. is enim ecclesiastice hierarchie cap. 5. de

Quomodo
rurus An-
tonius à te-
ste suo Hie-
ronymo co-
arguitur.

Clemens
Ignatius,
Dionysius,
Apostolici
testes in An-
tiochiam fa-
ctum Epi-
scopos pa-
res presby-
teris.

consu-

consecrationibus ministrorum, neq; sacerdos, inquit, erit, nisi ad hoc fuerit per Quād multa
consecrationem hierarchæ, id est, Episcopi ascitus; unde diuinalex ordinatio-
ta diffissimau-
lauerit An-
nem Episcoporum, & chrismatis, atque altaris consecrationem potestati Epi-
scoporum attribuit, & assignavit. Lege scholion sancti Maximi, qui hanc sen-
tentiam Dionysij magis adhuc tibi explanabit, & confirmabit. Multa alia ad
probandum esse presbyterorum ordinem infra Episcopos, attuli in libro priore
de hierarchicis ordinationibus, quæ cùm tu excuteres, neque refellere potuisses, quibus con-
negare verò eos, quos cito testes, pudor non pateretur, cumque nescires, quo
te verteres, ad mendacia, & cauillationes tanquam ad arcem configisti. Sed
extrudendus es inde, vt manifestum fiat omnibus, sicut alterum Ianem aut
Mambrem Moysi, sic te veritati resistere. Sed audiamus, inquis, quid con-
tra Turrianus obijciat. Paulus, inquit, Timotheo gratiam fuisse
datam ait, cum impositione manuum presbyterij, id est, cœtus E-
piscoporum, quia Theophylactus ait τὸ πρεσβυτέριον significare τὸς
ἀποστολικῆς χριστοῦ οὐμένους. Sed nō video quamobrem Theo-
phylacti verba ad solos Episcopos necessariò restringenda sint, “
cūm possint etiam presbyteris conuenire, vt qui sunt Apostolicæ
gratiae suo modo participes. Quis non videt, confiteri te hic, esse qui-
dem presbyteros participes Apostolicæ gratiae, sed non excellentius, quād Epi-
scopos, nec ex aequo, sed suo modo, id est, infra Episcopos? Deinde situ non vi-
des, quod Theophylactus dixit significari nomine presbyterij eos, qui Aposto-
lica gratia dignati sunt, qui sunt Episcopi, ad solos Episcopos restringendum
esse, vidit ipse idem Theophylactus interpres sui in principio comment. epistola
ad Philippenses: ibi enim cūm notaret, eos, qui sunt Episcopi, dici quando-
que presbyteros, citat locum epistole ad Timotheum de ordinatione eius, cum
impositione, inquit, manuum presbyterij, id est, Episcoporum. Episcoporum
dixit pro eo, quod in epistola ad Timotheum dixit, dignatos Apostolicagratia.
Hac tenus cauillatio tua. Mendacium vero, quod adiunxisti, illud est, quod me
dicis nunc remisisse priori meæ sententiae quam explicavi in libro de hier-
archicis ordinationibus, nempe quod presbyterium apud Paulum ipsum mu-
nus & gradum presbyteri significauerit, mendacium plane est hoc. Nunquam
dixi presbyterium significare apud Paulum ipsum munus & gradum presby-
teri. Et quia tu paginam mei libri notasti centesimam quinquagesimam
secundam, facile est deprehendere mendacium, si quis paginam relegat.
Quod autem ait, nunc remisisse priori meæ sententiae, non intelle-
xiisti, quid ego dixissem, neque tu quid diceres. Egolocomum epistole secunda ad
Timotheum, cùm ait Apostl. Propter quam causam admoneo te, vt resuscites &
gratiam Dei, quæ in te est, cum impositione manuum mearum, interpretatus

De loco e-
 pistol. 2. ad
 Tim. de or-
 dinatione e-
 ius, collato
 cum loco e-
 pistol. prioris
 de eiusdem
 ordinatio-
 ne, & quid
 hic obiece-
 rit Antoni-
 us, nō intel-
 ligens, quid
 ego dixisse,
 nego, quid
 ipse dicere.
 fueram in libris de Hierarchicis ordinationibus de ordinatione Timothei pres-
 byteri diuersa ab ordinatione eiusdem Timothei episcopi, de qua in priore epist.
 idem Apostolus scripsérat. Mouebat me, quid diceret, cum impositione manū
 mearum, vbi solus Paulus videbatur ordinator Timothei, quod necesse erat ac-
 cipere de ordinatione non episcopi, qua à pluribus episcopis fieri debet, sed presby-
 teri. Postea visum est mibi posse etiam sic accipi, & fortasse melius, vt de eadem
 ordinatione Timothei episcopi, de qua in priore epistola scripsérat, admonitio-
 nem tanquam magni momenti in secunda epistola ad eundem repeteret Pau-
 lus, & idem diceret cum impositione manū mearū, non quia ipse esset solus, sed
 se nominauit tantum, quia ipse fuisse principalis ordinator, semper enim in or-
 dinatione episcopi unus est principalis, qui est archiepiscopus, id est, metropoli-
 tanus, vel alius loco eius, & alij duo assistentes, qui etiam manus imponunt. Mo-
 uebat me, quod Clemens Rom. lib. 7. de conslit. apost. cap. vlt. enumerans eos,
 qui ab apostolis, dum viuerent, fuerunt ordinati episcopi, Timotheum ait ordi-
 natum fuisse à Paulo, quod quidem intelligēdum esse, vt dixi modo, idem Pau-
 lus videtur interpretatus, cum dixit in priore epistola, ordinatum Timotheum
 cum impositione manuum presbyteri, id est, plurium episcoporum, in secunda ve-
 rò, eadem admonitione repetita, cum impositione manū suarum. Addidi post-
 ea, ne prioris mea interpretationis oblitus viderer, boni potius consulendū esse,
 quam reprehendendum priorem sententiam mutare meliore. Iam ne vides An-
 toni, quod prius non vidisti, me non mutasse meam interpretationem loci prioris
 epist. ad Tim. de ordinatione Timothei cum impositione manuum presbyte-
 ri, id est, plurium episcoporum, vt omnes antiqui patres, tum Graci, tum Latini
 semper intellexerunt, sed interpretationem loci epistole secunda ad eundem
 Tim. de ordinatione eius cum impositione manū Pauli? prius enim referebam
 hunc locum ad ordinationem Timothei presbyteri, postea retuli ad ordinationem
 Timothei episcopi, cum impositione manū Pauli, tanquam principalis, vt
 potè apostoli, & aliorum episcoporum assistentium, quos non necesse fuit me-
 minisse; sicut nego, Clemens meminit contentus nominasse Paulum, tanquam
 principalem, vt dixi. Abi ergo cum tuo mendacio suffarcinatus, cum aīs, immo
 Turrianus ipse agnoscit se nuncium remittere priori sententiæ, quam expli-
 cauit in libris de hierarchicis ordinationibus. Explicavi quidem, sed tu neque
 quam sententiam explicarem, nego, cui sententia nunciū remitterem, intellexi-
 sti. Quid verò causam tuam adiuuat, si locum epist. 2. ad Tim. de ordinatione
 eius cum impositione manū Pauli referam ad ordinationem Timothei episco-
 pi, quod pī? si, cum apostolus dicit, cum impositione manuum mearum, dico intelligendū
 est in secun-
 da epist. vt Paulus fuerit principalis ordinator cum alijs episcopis, qui dicit solēt
 Tim. de ex-
 assistentes, qui etiam manus imponunt, quos non opus fuit significare in 2. epis.
 que

quia iam in priore illos significauerat, cum dixit, cum impositione manuum pres-
byterij, id est, episcoporum, est ne hoc nuncium remittere priori sententiae, ad r-
sum tuum? Ats deinde: Cæterum longè pluris facio Lucam, qui pres-
byterium usurpat pro eorum omnium confessu, qui præterant ec-
clesiæ Hierosolymitanæ: presbyteros autem esse præfectos ecclæ-
siasticos, nemo negat. Hæc est alia cauillatio futilis. Dicendum iam & osté-
sum est, nomen presbyteri etiæ propriæ impositionis sit minoribus sacerdotibus, cō-
mune tamen esse episcoporum in scriptura. Idem dicendum est de pres-
byterio, propriè quidem significare confessum presbyterorum, communiter
vero significare confessum episcoporum. Quando autem propriè, & quan-
do communiter accipiendum sit, ex circumstantia loci, & ex consequentia re-
rum intelligendum est, & probandum, vt in loco epist. Pauli ad Timo. cum ait,
cum impositione manuum presbyterij significare non plures presbyteros, sic p-
riè dictos, sed plures episcopos dictos communis vocabulo presbyteros, ex eo de-
monstramus, quod ordinatio episcopi non à pluribus presbyteris, sed à pluribus
episcopis sit, sicut debere fieri testis est consuetudo omnium ecclesiarum, qua a-
lunde quâm à traditione apostolica non potuit profici. Probamus etiam hoc
auctoritate omnium veterum interpretum, & antiquorum patrum, Græcorū,
& Latinorum. Da, tu miser, vel vnum tantum veterem ecclesiasticum aucto-
rem, qui presbyterium in illo loco de presbyteris, & non de episcopis interpretata-
tus sit, aut profer vnum tamum auctorem antiquum, qui scripsérit ordinare
posse presbyteros: quod si nullum reperisisti, nec vñquam reperies, qui dixerit ha-
bere presbyteros potestatem ordinandi, que est tanta in te, siue perueritas, siue
soliditas, vt velis probare, significare vocabulum presbyterij plures presbyteros
in eo loco, vbi de ordinatione loquitur, quâm presbyteris fieri non potest? Esto
concedatur tibi, in alio loco posse hoc vocabulum significare quod dicis, sed hic
non potest. causam audisti. vana igitur & futilia sunt illa qua adiunxisti, pres-
byterium dici à presbyteris, & non ab episcopis, quod Grace maluisti dicere, q
Latinè, vt videreris aliquid dicere; & quod ait, Cornelium Romanum pontifi-
cem presbyterium usurpare pro confessu presbyterorum, quasi negemus nos ac-
sippi posse, immò debere, cum scilicet locus, & consequentia rerum postulant, vt
apud Cyprianum, cum scribit Cornelius, placuit contrahi presbyterium, ad presbyteriū
fuerunt etiam episcopi quinq. Liqueat, vt tu dicis, presbyterium ab episcopis di-
finuisse, vt si dixisset, placuit conuocari presbyteros, adfuerunt etiam episcopi
quinq. Sed videamus quid ex his concludat Antonius: Adeò, inquit, vt
scriptura duce, & assentiente ipso Romano pontifice, concludere
liceat, presbyterium esse cœtum & confessum presbyterorum, nō oīo delira-
autem episcoporum, quales intelligit Turrianus. Sic argumentatur Antonij.

Vocabula
interpre-
tanda esse
ex natura
eorum; &
naturam du-
cedam esse
in loco Pauli, de quo agitur, pro cœtu presbyterorum accipiam. Vocabula in-
de rebus.
Vnde pro-
bemus vo-
da est de rebus, in quibus imponuntur, & à quibus imponuntur: sic enim tradit
bulum pres-
byterij signi-
ficare in to-
to Pauli ad
Tim. Episco-
pos, & non
presby-
teros; cū alio-
qui alios ps-
byteros pro-
priis signifi-
cat.

Antonius: hic in epist. Cornely presbyterium significat cœtum presbyterorum,
& non episcoporum, ergo in epistola Pauli ad Timoth. presbyterium significat
cœtum presbyterorum, & non Episcoporum, quales intelligit Turrianus. Pro-
batu mī er posse presbyteros ordinare, & tunc postula à me, vt presbyterium
accipiam. Vocabula in-
terpretanda sunt Antonii ex natura eorum, natura autem vocabulorum discen-
da est de rebus, in quibus imponuntur, & à quibus imponuntur: sic enim tradit
Marcus Varro libro 4. de lingua Latina, vniuersiusq; verbi naturas esse duas,
in qua re, & à qua re vocabulum sit impositum. in epistola Cornely Pontificis
Romani vocabulum presbyterij impositum est non in episcopis, sed in presbyte-
ris, in epist. Pauli ad Tim. impositū est in episcopis & nō in presbyteris. Hoc nos
ex circumstantia loci, ex consequentiarerum, ex alijs locis scripture, ex tradi-
tione apostolica, ex antiquis patribus, & illius epistolæ interpretibus probamus;
tibi contra nihil ad probandum, quod vis, suppetit, præterquam meras cauilla-
tiones nugatorias & fuitiles, tua scientia & peritiā dignas. Deinde quod dicit
de presbyterio, significare semper cœtum Apost. probas auctoritate Hieron. sic
enim ait, Hoc autem nomen Latine exprimēs Hieronymus (quod
ipſi Pontificij in sua decreta retulerunt) dixit senatum ecclesiasticum.
,, quæ cum ita sint, restat, vt hunc Pauli locum nostræ senten-
tiæ proprium vendicemus. Cum beatus Hieronymus presbyteros appella-
uit senatum ecclesiasticum, satis te admonuit, si quid ingenij habebas, non ca-
vere senatum istum ecclesiasticum presbyterorum cōfule, siue preſide quopiam,
qui senatui p̄aefet, & cuius essent presbyteri consiliarij tanquam senatores
quidam. sic enim beatus Ignatius in epistola ad Trallianos, τί γδρεῖν ἐπί-
στοτῷ οὐδὲν; ή πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐπέκεινα πάνται μετά κρατήν, ὡς
οἶος τῇ αὐθορωπον κρατεῖν μικρτὴν γινόμενον κατὰ δύναμιν χριστοῦ τῇ
δεῖ. Πίδε πρεσβυτέριον οὐλοῦ η σόζημα ἱεροῦ, σύμβολοι καὶ σωματικοὶ τῇ
Επισκοπῇ. Interpretetur Latine. Quid est, inquit, Episcopus? nisi qui supra
omnem magistratum & potestatem est, & omnium potestatem habet, quatenus
habere potest homo, factus pro viribus imitator Christi Dei? quid est pres-
byterium? nisi cœtus sacer, consiliarij, & confessores episcopi? paulò antē dixe-
rat loquens de episcopo, presbyteris, & diaconis, χωρὶς τόπου ἐκκλησία ἐκ-
λεκτὴ σὸν θεῖν, δι σωματισμοὺς ζητεῖν, δι σωματιγνούσιον. Sine his, inquit, non
est Ecclesia. En Antonii, habes testimonium beati Ignatij Apostolici au-
toris, Ecclesiam vestram, quam vocatis, non esse Ecclesiam, si exemplar Florensis
nunca

num sequaris, si verò alterum séqui viā, non esse Ecclesiam electorum, quia episcopos non habetis, qui soli possunt presbyteros & diaconos ordinare. Negabis fortasse Ignatium, sicut Clementem: quia nisi neges, quomodo tua defensio? Redeo ad Hieronymum, cuius testimonium in te citasti, sed multò adhuc clarius à te etiam antea idem citatus testis testimonium contrate dixit distin-
nonagesima quinta ad Nepotianum. Illic enim quid significaret presbyterium in ordinatione Timothei explicauit: sic enim ait, presbyteri sacerdotum, (id est, electorum) interesse debent consilijs, quoniam & ipsi presbyteri, ut legimus, Episcopi nominantur. Secundum quod dictum est ad Episcopum, noli negligere gratiam, quae data est tibi, per impositionem manuum presbyterij, & alibi ad maiores natu, id est, presbyteros, qui vos posuit Episcopos regere Ecclesiam suam. En Antoni, ipsi Episcopi presbyteri vocati in epistola ad Timotheum & vocabulum presbyterij in ordinatione Timothei ab eodem Hieronymo contra te expositum, quomodo elabi poteris à tuo teste captus? Pergamus ad reliqua.

Testimoniū
Ignatij Apo-
stolorum au-
toris, Non
esse ecclesiā
Lutherano-
rū ecclesiā
electorum,
imò nō esse
Ecclesiam.
Quonodo
Bieron te-
stis Antonij
tus est in A
toniū quid
presbyteriū
in loco Pau-
li ad Tim
significet, id
est, episco-
pos.

C A P V T I I I.

Ex ijs autem quæ ad Timotheum & Titum scripsit apo-
stolus, perperam colligit Turrianus episcopalem digni-
tatem, nam eos non fuisse Episcopos, vel hinc apparent, “
quod nunquam certis sedibus alligati, sed peregrinatio-
num Pauli socij fuerint, & prout res Ecclesiæ postulabant, modo
ad hanc Ecclesiam, modo ad illam missi sint; hoc autem alienum
esse ab episcopatu, vel ipsi Pontificij satis agnoscunt. Id circò quæ-
cunque ad Timotheum, & Titum scripsit Paulus de ordinandis
ministris, aut de accusationibus in eos audiendis, non sunt ad eo-
rum personas restringenda; sed sub eorum persona Paulus om-
nes ecclesiæ praefectos voluit officij sui admonere. Fateor tamen
Timotheum, & Titum eminuisse inter ordinarios Ecclesiæ mi-
nistros, non tanquam Episcopos, sed tanquam Evangelistas, vt
colligere licet 2. Timoth. 2. qui gradus erat quidem superior epi-
scopis, vel presbyteris, id est, ordinarijs pastoribus, vt antè vidi-
mus ex 4. c. ad Ephes. sed tantum ad tempus, quod quidem & ipsa
experiencia satis docet, & doctores nostri multis rationibus con-
firmarunt Si ex eo appareat Timotheum, & Titum non fuisse episcopos, quia
fuerint socij peregrinationum Pauli, sequitur neg, Paulum fuisse Episcopum,
quia peregrinabatur, non enim habebat socios peregrinationum, non peregrinans ipse: immò neque Petrus fuit Episcopus, quia, vt ait sanctus Epiphanius,

necessitatem